

Virág Emília
SÁRKÁNYCSALOGATÓ

Virág Emília

SÁRKÁNYCSALOGATÓ

ATHENAEUM

Copyright © Virág Emília, 2016

Minden jog fenntartva.

Kiadta az Athenaeum Kiadó,
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.

Felelős kiadó: Nyáry Krisztián
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Telefon: 1-235-5020
www.athenaeum.hu
www.facebook.com/athenaeumkiado
athenaeum@lira.hu

Felelős szerkesztő: Tracikievicz Zsófia
Műszaki vezető: Multas Ágnes
Borító: Csöngető Csaba
Nyomdai előkészítés: Szabó Rózsa

Nyomdai kivitelezés: Reálsisztéma Dabasi Nyomda Zrt., 2016
Felelős vezető: Vágó Magdolna vezérigazgató

ISBN 978-963-293-529-4

A telihold lenézett a nádfedeles házakra, a hajladozó búzamezőkre, az alvó sárkányokra és a rettegett erdő melletti földúton haladó férfira.

A falusiak hosszú téli estéken fojtott hangon meséltek egymásnak a Setét-erdőről. Úgy tartották, az erdőbe még a szél se mer befújni, mert ott lakik a vidék leggonoszabb boszorkánya. Aki belép az erdőbe, azt rusnya féreggé vagy védtelen állattá változtatja, éjjel kijár a rengetegből, szemmel veri a teheneket, beteggé teszi az embereket. Élő ember jobban teszi, ha elkerüli a Setét-erdőt!

A telihold fényében haladó férfi csak egy megvető pillantást és egy gúnyos félmosolyt eresztett meg a rettegett erdő felé, aztán megrántotta a zsákja szíját, megszorította a botját, és elkomolyodva előrenézett. Már nem volt messze a keresztút.

„Amikor telihold lesz, éjfélkor menj ki a keresztútra – idézte vissza az erdő asszonyának szavait –, ásd el ezt a babszemet, és készítsd el a bájitalt. Fonj a babnövényből kötelet, ami leér a feneketlen kút aljára. A kötél végét kösd rá a lányra, és várj! Át fog húzni magához a végtelenen, keresztül az úron.”

A férfi gondterhelten nézett maga elé. A telihold fényében már látta maga előtt a keresztutat. Ha most végigviszi, amiért idejött, már nem lesz visszaút.

Aztán a lányra gondolt. A tűzvörös hajú, zöld szemű, nyughatatlan lányra, aki egy fémmel, füsttel, zajjal teli királyságban élt. Mindennap, miután aludni tért, álmában őt látta nagy épületek, ló nélküli, fémből készült szekerek, villogó fények és megszámlálhatatlanul sok ember között.

Amikor megállt az útkereszteződés közepén, felnézett a holdra. Eszébe jutott, hogy még meggondolhatja magát. Nem bízott az erdő asszonyában. Abban biztos volt, hogy nem tévedett: ha követi az útmutatását, hamarosan a lány zajos világában lesz. Azonban kétségei voltak, hogy helyesen cselekszik-e. Nem kérte az asszony tanácsát, nem ment el hozzá az erdő mélyére segítségért: az erdő asszonya kereste meg őt álmában, ami az egészet annyira gyanússá tette, hogy előbb tett volna meztelencsigát a csupasz mellkasára, semhogy kövesse az útmutatásait.

De a lány az álmaiban, abban néhány órában, amikor láthatta, végül akkora kísértéssé nőtt, ami szépen belegyűrte az ellenérzéseit egy zsákba. A zsákot még meg is rugdosta, aztán egy feneketlen kútba hajította. Nem tudott a lány vonzásától szabadulni.

A keresztúton állva csak egy pillanatra bizonytalanodott el, majd letette a vándorbotját, ledobta a zsákot a válláról, leguggolt, és kotorni kezdett benne.

Kivett egy üstöt, egy háromlábú állványt, egy döglött csirkét, egy fűrjtojtást, egy marék zsályát, egy apró, kibelezett halat, egy marék lócitromot, egy üveg bort, egy ásót és egy szem babot.

Utóbbit elgondolkodva görgette a tenyerén.

Levette a kését az övéről, lyukat kapart vele a keresztút közepén, és beleejtette a babszemet. Földet halmozott köré, megtörölte a kését a nadrágja szárán, majd szemrebbenés nélkül megvágta bal keze hüvelykujját. A vérével körbecsepegtette a kupacot, majd egy méreleteset köpött a közepére.

Ezután az erdőszéli fákhöz ment. Megérintette az egyik öreg fa kérgét, s késével felhasította. A fa sebéből víz kezdett folyni, amit egy cserépedényben felfogott. Miután megtelt az edény, megsimította a vágást: a heg a mozdulatra összezárult, s beleolvadt a kéregbe.

Mire visszaért a keresztútra, a babszem vékonyka, zöld szárú, vörös levelű növényé sarjadt. A férfi tüzet rakott, felállította az üstöt, majd levágta a vörös levelű növényt, és beledobta. Ráöntötte a vizet a cserépedényből, és belekezdett a rigmusba:

– *A víz nevében* – dobta a halat az üstbe –, *a föld nevében* – dobta bele a lócitromot – *a szélben hajladozó fák nevében* – következett a marék zsálya – *és minden elmúlt élet tüzének nevében...*

Beledobta a főzetbe a döglött csirkét, mire szikrák pattantak ki a zavaros léből. A lángok megnöttek, körülfolyták az üstöt, vörös fényük megvilágította a férfi arcát, akinek árnyéka óriásként vetült a hold sápadt fényében fürdő földútra.

– *...kösd meg az álmat, vesd meg a lábad a túlparton, húzd ide az ő világát az enyém mellé!*

Lassan beleejtette az üstbe a fürjtojást, és ráöntötte a bort. Végül kitépett egy szálat a hajából, és miután hozzáadta a főzethez, olyan erős hangon fejezte be a rigmust, hogy a szél megtorpant mögötte.

– *Aki e bájitalt megissza, köss rá erős csomót, hogy sem emberi, sem emberfeletti akarat a hozzám vezető útról le ne térítse!*

A főzet elkészült. A tűz kialudt, a férfi árnyéka elhalványult. Egy arra száló denevér kíváncsian nézte, ahogy a főzetet egy apró, rózsaszín üvegcsébe tölti, majd lezárja egy fadugóval.

A munka végeztével felvette a botot, s várt néhány pillanatig. Bosszankodva vette tudomásul, hogy egyre izgatottabb, és fél is. Aztán nagy sóhajtság kíséretében a földre koppantott a bottal.

Az ütés helyén apró, fehér fényű lyuk keletkezett. Leeresztette a botot, és a lyuk fölé tartotta az üvegcsét, miközben igyekezett nem is figyelni remegő kezére.

– *Nyomd össze a végtelent, keress rést a túloldalon, szél hátán, denevér szárnyán, vidd el az üveget, hasítsd át a szövetet a birodalmak között!*

Szavaira a lyuk nőtt-növekedett, és amikor már akkora volt, mint egy tányér, beleejtette az üvegcsét, amit az sisteregve és villámokat szórva azonnal el is nyelt.

Ezután a fény olyan hirtelen aludt ki, ahogyan a huzat elfúj egy gyertyát.

A férfi hosszan nézte a lyuk helyét, miközben lassan leeresztette a botot. Megtette. Innen már nincs visszaút. Mindössze egy csipetnyi kétséget érzett,

vajon helyesen cselekedett-e, de bizonytalanságát hamar félre is söpörte a várakozás izgalma.

Amikor már hazafelé tartott, kezében a bottal, vállán a zsákjával, a visszatérő álmaiból ismert képek villantak a szeme elé. A föld alatti járat, a fehér, pontszerű fények, a fehér-zöld mozaikkal kirakott terem. A zöld fémoszlopok, a magányos, barna pad. A sárga kocsi.

Még az öt hangból álló rövid dallamot is hallotta. És pontosan úgy, ahogyan álmában, rögtön utána meg is szólalt egy hang:

– *Kérem, vigyázzanak, az ajtók záródnak! Az Opera következik.*

Azon a napon, amikor betört a világunkba Egon, a hét világ rettenetes sárkánya, a város meleg nyári napra ébredt.

Az Oktogon egyik régi téglaházában Józsi másnaposan kelt ki az ágyból. A fürdőszobai tükörből olyan ijesztő kép nézett rá vissza, hogy ha nem szédül, hátraugrik, de ilyen téren már volt tapasztalata, ezért kerülte a hirtelen mozdulatokat. Megállapította, hogy az, hogy másnap mennyire látszik öregnek, mindössze attól függ, mit ivott előző este. Néhány napja ötvenévesnek látta magát, igaz, akkor a három korsó sört megküldte még öt, vagy hat, egy idő után nem is számolt mennyiségű fehér rummal. Ma csak harmincnak nézett ki, és ez már egy kicsit közelített a valósághoz, csak le kellett volna vonni három évet. Elvagyorodott a gondolatra, hogy vajon harmincéves korában mennyit kell majd innia, hogy harmincnak nézzen ki?

Miközben kóválygó fejjel kibotorkált a konyhába, az utolsó felesre gondolt. Soha nem értette, hogy bírják a lányok ezeket a rózsaszín üveges, agyonédesített italokat. Ha ő így benyesett tőle, vajon ők miért nem? Már a konyhában volt, amikor rájött a megfejtésre: az italok előtt a lányok nem szoktak meginni öt-hat sört. Vagy még többet.

Undorral idézte fel az ital tömzsi, rózsaszín, parafa dugós üvegének látványát, aztán úgy döntött, gyorsan össze kell szednie magát, ha még ma be akar menni az előadásokra. Miközben kávé utána kutatva a konyhapultot

pásztázta, rájött, hogy ott a lényeg: ha egyáltalán be *akar* menni. Egyelőre nem érezte magát elég erősnek az egyetemhez.

Miután remegő kézzel összerakta a kotyogót, a szobában hagyott telefonon megszólalt az ébresztés. Lassú, óvatos lépésekkel ment érte, és miután felvette az ágy mellé dobált ruhák mellől, egy bosszús mozdulattal ki is nyomta.

A konyhába visszaérve feltette a kávéfőzőt, meggyújtotta a gázt, és éppen a fedelet készült lecsukni, amikor megszólalt a kaputelefon.

– A rohadt anyját – morogta, miközben az ajtóhoz csoszogott.

Észre sem vette, hogy az okostelefont tette a kávéfőzőbe ahelyett, hogy lecsukta volna a fedelet, ahogy nem-másnapos reggeleken szokta.

Egy hét világgal távolabbi univerzumban Béla, a legvitézebb lovag épp egy Egon nevű hírhedt és rettenetes sárkány elől menekült.

Bal kezében kardját, jobb kezében a sárkány tojását tartotta. Lélekszakadva kerülgette a kiszáradt bokrokat, és elégedetten gondolt arra, hogy övé lesz Kata, a világszép királylány.

Az aranyhajú királylány képe egy pillanat alatt kiszállt a fejéből, amikor meghallotta a sárkány dühös ordítását. A fenevad lépteit alatt megrázkódott a föld.

A szurdokot kellene elérni, pillantott a távolba Béla. Oda nem fér be a sárkány, s el lehet bújni a sziklák közé.

Szárnyuhogást hallott a háta mögül, ami bár távolinak tűnt, mégis minden izma megfeszült. Tiszta erőből rohant, már csak néhány lépés lehetett hátra, amikor majdnem hátrafordult.

Ne, Béla, szegezte előre a tekintetét. Ne nézz hátra! Jobb nem tudni, mi van ott...

Közben az Oktogonnál Józsi elhajtotta a hittérítőt, mogorván lecsapta a kaputelefont, és miközben visszacsoszogott a konyhába, furcsa szagot érzett.

Amikor meglátta, ahogy a kotyogóból a friss kávé a telefonjára folyik, rövid harci kiáltás után a tűzhelynél termett.

Hirtelenjében nem találta az edényfogó kesztyűt – egyáltalán így hívják? –, ezért a merülőforralóval kezdte kipiszkálni a telefont. Annak már mindegy volt, nagyjából, de a kávéért kár lett volna.

Ezt a pillanatot választotta ki valaki, hogy felhívja őt, és ekkor jött rá, hogy még nem teljesen totálkáros a mobil, hiszen csörög – és ekkor vakító fehér fény kíséretében a kávéfőző-merülőforraló-okostelefon hármas megnyitott egy kaput egy másik világ felé.

Az ember nagyságú, fehér fénylabda csak egy pillanatra villant fel, aztán kisuhan a csukott ablakon anélkül, hogy kitörte volna az üveget. Józsinnak először a gömbvillám szó jutott eszébe, majd az agyvérzés, és csak a végén gondolt arra, hogy minden bizonyos megöri.

A gömb nemsokára visszazállt a konyhába. A fénye egy pillanatra mindent beborított, elvakította a fiút, és mielőtt teljesen szétszlott a levegőben, felborította a székeket, szétrobbantott néhány üres üveget és poharat, és a földre lökte Józsi.

Béla már majdnem elérte a szurdokot, amikor nem bírta tovább. Muszáj volt hátrafordulnia.

A látványtól megkönnyebbült: még elég messze volt a sárkány. Abban a tudatban fordult előre, hogy el fogja érni a sziklát.

Amint előrenézett, meglátta a hatalmas, fehér fénylabdát. Kiáltani sem volt ideje – egyenesen beleszaladt. Eltűnt a lába alól a talaj, s a lovag zuhanni kezdett. Szorosan behunyta a szemét, és csak akkor nyitotta ki újra, amikor földet ért.

Néhány hosszú pillanatig Béla, a tollas sisakos, kardos lovag és Józsi, a kialvatlan szemű egyetemista döbrent tekintettel méregette egymást a konyhában.

Józsi a földön ült, a hátát egy székeknek támasztotta, Béla a konyhaszekrény-nél ücsörgött, és értetlenül méregette hol a konyhát, hol a másikat.

A fiú kezdte felfogni, hogy tényleg egy lovag van a konyhájában. De akkor minden bizonnal álmodik, vagy még mindig részeg. Akárhogyan is, nem lehet udvariatlan, elvégre ez itt mégis csak egy vendég. Vagy olyasmi.

– Helló – integetett lemondón a lovagnak, miközben testének egyetlen porcikája sem mutatta, hogy valaha is fel akarna kelni a földről. – Kérsz egy kávét?

Béla értetlen tekintettel állt fel. Látszott, hogy mondani akart valamit, de nem volt ideje megszólalni. Ekkor ugyanis iszonyatos robajjal megremegett a föld, s Józsi mögött felborult a szék. A padlón az első gondolata az volt, hogy milyen jó hideg ez a járólap, és hogy a mai napon ez az első pozitívum. A másik közben az ablakhoz sietett.

Amikor megint megremegett a föld, Józsi csak akkor tette fel a kérdést:

– Mi ez?

A lovag sápadtnak tűnt, amikor a fiú felé fordult.

– Azt hiszem, itt van a sárkány is – mondta rekedten.

Józsi értetlenül ráncolta a homlokát. Feltámaszkodott a fél könyökére, másik kezének mutatóujjával a fülét kezdte piszkálni.

– A mi?

– A sárkány – a lovag most már határozottan rémült volt.

Józsi maga elé bámult. A másik kezével is megtámaszkodott a padlón, és bólogatni kezdett.

– Akkor jól hallottam.

Kellett néhány hosszúra nyúlt másodperc, mire a fiú rájött, hogy odakint-ről nem a szokásos utcai lárma, hanem vérfagyasztó sikolyokat, dermesztő robajt hall, és egy olyan fémes csikorgást, mintha egy felborított autót vonszolnának végig a körúton. Csak ekkor állt fel, s vonakodva lépett a lovag mellé. Nem volt benne biztos, hogy nem fogja megbánni, ha kinéz.

Kezdte sejteni, hogy nem álmodik, és ez nem tetszett neki. A szakállas, kardos alak egyáltalán nem szerepelt a mai tervei között, ahogy a vérfagyasztó kiáltások és a hátborzongató állati ordítás sem, ami lehet, hogy tényleg egy sárkánytól származik?!

Megállt a lovag mellett, aki szaporán vette a levegőt, és a tekintetén látszott, ahogy lassan csusszan bele az örületbe.

Béla nem a sárkányon volt fennakadva. Eddigi életét egy olyan világban élte le, ahol nádtetejű kunyhók, szénásszekerek, paloták, boszorkányok és – hát igen – sárkányok is voltak.

A lovagot az Oktogon látványa kergette az örület szélére. A hatalmas házak, az autók, a sárga villamosok, a fejvesztve menekülő tömeg, ami sokkal nagyobb volt, mint a faluban a szüreti mulatságon.

Józsi figyelmét a sárkány kötötte le. Mindketten egyforma döbbenettel néztek ki az ablakon.

A sárkány akkora volt, mint egy nyerges vontató. Teste egy zöld gyíkera emlékeztette a fiút, akinek a fejében eddig a pillanatig a sárkányok zömökek és dinoszauruszszerűek voltak. A gerincén taraj futott végig, és hatalmas szárnyait néha dühösen széttárta. Hosszú farkának éles, nyílhegyszerű végével hol egy lámpaoszlopot, hol egy autót csapott ketté, miközben sárga hullőszemével a fejvesztve menekülő embertömeget pásztázta, pontosan úgy, mint aki keres valamit.

Amikor hegyes farka a villanyvezetékek magasságába emelkedett, Józsi lélegzete elakadt. A négyes vagy a hatos villamos – a fiút nem igazán érdekelte, melyik – éppen akkor futott be, egyenesen a sárkány farka alá.

– Jó ég, csak a villamost ne – fohászzkodott halkan.

Szorongással figyelte, ahogy a sárkány farka az áramvonalas, halk villamos teteje felé halad – és megkönnyebbülten fújta ki a levegőt, amikor mögötte csapódott a földbe.

A sárkány villogó szemmel fordult hátra, mert a farka beszorult a sínek közé. Dühösen rángatni kezdte, de az nem akart mozdulni. Végül a sokadik

rántásra hirtelen kiszabadult: ezzel a mozdulattal legalább félméteres magasságba emelve a villamossínt is.

– Nagyszerű – morogta Józsi. – Mivel megyek be az egyetemre?

Béla csak most fordult Józsi felé, aki úgy érzékelte, hogy a másik neheztel rá, ezért magyarázkodni kezdett:

– Tudom, persze, nem csak a villamos van. De a buszon olyan sokan vannak, mint a rohadás, a földalatti olyan hangos, hogy nem hallom a zenét, a motort meg nem tudom hol leparkolni.

Béla értetlenül nézett rá, majd újra az Oktogon felé fordult.

Amikor meglátták, hogy a sárkány egyenesen Józsi háza felé közeledik, mindketten önkéntelen mozdulattal léptek el az ablaktól, és ahogy hátráltak, egymásba ütköztek.

Józsi agyában ekkor kattant át valami. Gyanakodva pillantott a lovagra. Volt egy nagy fényvillanás. Aztán megjelent itt ez a tollas sisakos, kardos, talpig poros alak. Meg kint egy sárkány. Biztos, hogy a fickó többet tud, mint ő.

– Té figyelj már... – szólította meg a lovagot, majd hirtelen elhallgatott, mert a sárkány hatalmasat ordított az ablak alatt.

– Tudsz valamit erről? – mutatott a körút felé.

Béla nem vette le a tekintetét az ablakról. A sárkányt figyelte, aki most hátat fordított nekik, és azzal volt elfoglalva, hogy lezavarjon egy csapat turistát az aluljáróba.

– Ő Egon – mondta. – A hét világ hírhedt és rettenetes sárkánya.

Józsi bosszús lett:

– Igen, azt mindjárt gondoltam, hogy nem egy mókus, azt meg látom, hogy rettenetes. A hét világot meg leszárom. Azt mondd meg, hogy mit keres itt.

Bélának kellett néhány másodperc, amíg sikerült felfognia a kérdést. Amikor megfejtette, micsoda sértés bújik a szavakban az ő királyságuk hagyományaira nézve, egy pillanatra eszébe jutott, hogy ezt nem kellene szóltanul tűnie.

Aztán végigmérte Józsit. Hamar megállapította, hogy a sovány, betegesen sápadt, karikás szemű fiú semmiképpen nem méltó ellenfele egy olyan vitéz lovagnak, mint ő, hiszen a nyilvánvalóan gyatra fizikai állapota mellett még fegyvert sem viselt. Ezért, miután vetett még egy aggódó pillantást a sárkányra, így szólt:

– Azt mondják a bölcsek, hogy megszámlálhatatlanul sok királyság létezik, ahol sokféle ember él. E világok között nincs út, csak titkos ösvények, amik feledésbe merültek. Csak az ősidőkben élt, bölcs és hatalmas tudós emberek és a négy őselemet irányító boszorkányok ismerik az utat.

Józsi értetlenül pislogott.

– Akkor te hogy kerültél ide?

Béla kénytelen volt bevallani:

– Fogalmam sincs.

Józsi vetett egy pillantást a tűzhely felé, és eszébe jutott valami.

– Szerinted helyettesítheti a bölcs boszorkányokat egy okostelefon, a négy őselemet pedig a gázláng, a kávé, egy merülőforraló, és...

Nem volt ideje befejezni, mert megrázkódott alattuk a föld, olyan ütemben, mintha egy hatalmas, többtonnás állat szaladt volna a ház felé.

Józsi hirtelen kinézett az ablakon. A sárkány olyan fürgén rohant feléjük, ahogyan egy mókus ugrál a fák ágain.

A rázkódás akkora volt, hogy alig bírták megtartani az egyensúlyukat. Amikor a sárkány megállt az ablak alatt, és csak a gerincén végigfutó taraj volt látható az első emeleti lakásból, Józsinak eszébe jutott, hogy itt az ideje kicsit komolyabban elbeszélgetni a lovaggal.

– Értem én, hogy átjáró a világok között, meg minden, de minek akarna átjönni ide egy sárkány?

Béla tekintetében szánalom tükröződött, ahogy a sárkány hátára pillantott.

– Szerencsétlen biztos nagyon meg lehet rémülni.

– Hogy *micsoda*?! – Józsi most kezdett dühös lenni. – Nem érdekel a rohadt gyík lelkiállapota! Azt mondd meg végre, hogy mit *akar*!

Bélának végre leesett, hogy mire kíváncsi a fiú.

– Ja, hát ezt – emelte meg a tojást.

Amikor meglátta a fiú dühös tekintetét, jobban is kifejtette a dolgot.

– Nálam van a tojása.

Józsi szeme elkerekedett, majd rájött, hogy még mindig másnapos. Az elmúlt pár percben nem érezte a fejfájást, ami most nyilalló lüktetésekkel világította meg a szemében lévő ereket. A fiú masszírozni kezdte a halántékát, és csak akkor eresztette le a kezét, amikor az ablak előtt elrepült egy üres autó.

– Nem azt mondtad, hogy Egonnak hívják?

Béla értetlenül nézett rá, de azért bólogatott.

– Akkor – emelte megint a halántékához a kezét, és most már kiabált –, hogy a francba lehet neki tojása?!

Hatalmas árnyék vetült az ablakra, megremegett a föld, és mindketten el-estek. Amikor már a földön ültek, Béla gondterhelten vizsgálta meg a tojást. Tartott tőle, hogy megrepedt, és most elégedetten látta, hogy szerencsére egyben maradt.

Józsi dühösen nézte a nagy termetű lovagot, ahogy az ölében dédelgette a tojást.

– Add vissza neki! – ugrott talpra.

Béla úgy nézett fel rá, mintha valami szentségtörőt mondott volna.

– Nem! – szorította magához a tojást, mintha Józsi legalábbis el akarta volna venni tőle, pedig a fiú meg sem mozdult.

– Hogy mi van?!

A következő pillanatban összehúzta magát, mert a sárkány farka betörte az ablakot.

– Minek az neked? – kiáltott rá a lovagra.

– Hogy elnyerjem Kata, az aranyhajú királylány kezét!

A sárkány farka megint lecsapott, ezúttal az ablakpárkányra. Faszilánkok, vakolatdarabok repültek a csapás nyomán, a napfényben por rezgett.

Józsi a döbbenettől hosszú másodpercekig nem jutott szóhoz, majd kitört:

– Hagyod, hogy szétverje az egész Oktogont egy lehúzás csaj miatt?!

Béla ezt nem értette.

– Tessék?

Józsi nevetése úgy hangzott, mintha az örület most csapott volna le rá, pedig határozott terve volt: lebeszélni a lovagot arról, hogy megtartsa a tojást. Csak éppen nem tudott élethűen megvető nevetést produkálni, amikor egy sárkány készült kiszedni őt a lakásából, valahogy úgy, ahogyan ő szokta kiszedni a halakat a konzervdobozból.

– Ne mondd, hogy nem találkoztál még ilyen csajjal! Akit kétezer forintos koktéllra kell meghívni, meg drága helyekre vinni vacsorázni, mert akkor „szeretni” fog.

Béla tekintete egyre sötétebb lett, ahogy Józsit hallgatta.

– Egy hölgy kegyeit el kell nyerni.

Józsi nevetése most már őszinte volt.

– Egy nagy szart! Ruhát akarsz? Ékszert akarsz? Akkor vegyél magadnak, anyukám. Adnék én neki olyan sárkánytojást, hogy egy hétig megemelegtené!

A sárkány farka becsapott az ablakon. Széthasította a konyhaszekrény felső polcait, a poharak több darabban kirepültek. Józsi azonnal lekuporodott a lovag elé.

Amikor rájött, hogy életben van, határozottan a lovagra emelte dühös tekintetét, rámutatott az ujjával, és így szólt:

– És most kimegyünk, és visszaadjuk neki a tojást, mielőtt lezúzza a gyrosost a sarkon.

Az utcára kilépve félelmetes kép fogadta Józsit. Az Oktogon volt, de mégsem az. Mintha becsapódott volna egy üstökös, vagy bomba robbant volna a körúton. Vagy, nézett körül, mint a Széll Kálmán tér felújítása.

Autók felborogatva, járda több helyen feltépve, az épületekből hatalmas darabok hiányoztak, minden tele törmelékkal. Emberek sehol.

Józsi a levegőbe szimatoló sárkányt figyelte az úttest túloldalán. Közben azon töprengett, vajon miért nincs még itt a rendőrség. Biztos vannak ilyen esetekre is profi állatbefogók.

A sárkány megfordult, és úgy tűnt, mintha egyenesen rájuk nézne.

Béla harcra készen húzta elő a kardját, Józsi pedig felemelte a táblagépet, mert erről muszáj volt fényképet készítenie. A sárkány szemlátomást nem vette észre őket, mert megfordult, és a szemközti kapualjakat vizsgálta.

Béla körülnézett. Jelen körülmények között valóban azt tartotta a legjobb megoldásnak, ha visszaadja Egonnak a tojást. Legfeljebb, vont vállat, újra ellopja tőle.

Józsi megcsinálta az évezred fotóját, és elégedetten simogatta a táblagép kijelzőjét, hogy lehetőleg azelőtt, hogy felfalná őket a sárkány, még fel tudja tölteni a képet a Facebookra.

Amikor végzett, elégedett mosollyal tette zsebre a gépet, majd a lovag felé fordult.

– És most?

– Jobb lenne, ha te adnád vissza neki. Engem már ismer, és ha meglát, még dühösebb lesz.

Béla beszéd közben sem vette le a szemét a sárkányról, aki éppen egy hirdetőoszlopot szaglászott.

Józsinak sokára hatolt el a tudatáig, amit a lovag mondott, mert miközben a vészvillogóval várakozó villamosokat figyelte, azon gondolkodott, vajon miért nem érez félelmet. Majd rájött, hogy valószínűleg a veszélyérzetért felelős agysejtjeit ihatta el előző este.

Amikor rájött, mit mondott a lovag, meglökte az ijedtség:

– Már boc, ezt úgy érted, hogy álljak oda mellé, kocogtassam meg a vállát, és mondjam neki, hogy: „Hé, öreg, itt a tojásod, most koccold vissza a világodba, és azért nincs harag ugye?”

Ahogy Béla a fiúra nézett, volt némi megvetés a tekintetében.

– Mi ezzel a gond? Csak nem félsz?

Józsi felnevetett:

– Hogy én? Ez csak egy gyík.

A következő pillanatban összerезzent, mert a sárkány dühében felordított, és csapkodni kezdett a farkával, szemmel láthatóan azért, mert nem talált senkit a hirdetőoszlop mögött. Minden találatra hatalmas darabok szakadtak ki az aszfaltból, és többméteres magasságba repültek a levegőbe.

Józsi mosolya lehervadt.

– Helyes – mondta Béla. – Egy igazi férfi nem hátrál meg egy sárkánytól.

A fiú vetett egy rosszalló pillantást a lovagra, de benne szorult a mondani való, mert a táblagépe csiprant egyet. Gyorsabban kapta elő, mint korábban a lovag a kardot.

Összeráncolt homlokkal nézte a kijelzőt. Az egyik munkatársa a pizzériából egy kommentben odavetette a kép alá, hogy ügyes próbálkozás, de erről a képről ordít, hogy fotoshop, és ha Józsi már ennyire ráér, akkor miért nem tolja be a seggét dolgozni, mert odabent amiatt szívnak, hogy ő megint otthon fetreng másnaposan, ahelyett hogy bevállalta volna a délelőttöt, ha már az egyetemre úgysem szokott bejárni.

Józsi most lett igazán dühös. Kilépett a böngészőből, bekapcsolta a kamerát, kivette a lovag kezéből a tojást, átadta neki a tabletet, és elszántan így szólt:

– Adok én neki fotoshopot.

Béla döbbenetben nézte a táblagépet.

– Ez mi?

– Csak tartsd, és ne engedd le. Mindig úgy legyen, hogy a kis képen engem láss.

Béla összevont szemöldökkel nézett a fiúra, majd felemelte a táblagépet. Lenyűgözte a kijelzőn megjelenő kép, amin Józsit látta elszánt léptekkel átkelni a viharvert úttesten és a felszakított villamossíneken. Már félúton járt, amikor a lovag anélkül, hogy leeresztette volna a gépet, utánakiáltott:

– Hé!